

EMRK's tillægsprotokol 6 indeholder et forbud mod at udlevere/udsende til en stat, der anvender dødsstraf.

Artikel 1 i EMRK's tillægsprotokol 7 indeholder en bestemmelse om, at en udlænding, der lovligt er bosiddende i en stats territorium, ikke kan udvises derfra, medmindre dette sker i medfør af en beslutning truffet i overensstemmelse med loven, og den pågældende skal have a) adgang til at fremkomme med sine bemærkninger mod udvisningen, b) at få sagen prøvet på ny, og c) med henblik herpå at være repræsenteret over for den kompetente myndighed eller en person eller personer udpeget af denne myndighed. En udlænding kan dog udvises inden udøvelsen af de a)-c) nævnte rettigheder, når dette er nødvendigt af hensyn til den offentlige orden eller begrundet i hensynet til den nationale sikkerhed.

2.1.5.2. Andre internationale forpligtelser

FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder indeholder i artikel 12 et forbud mod vilkårlig nægtelse af retten til indrejse i eget land og i artikel 13 et krav om individuel prøvelse af en udlændings udvisningssag. Endvidere indeholder artikel 7 et forbud mod tortur samt grusom, umenneskelig og nedværdigende behandling eller straf, og artikel 17 beskytter retten til respekt for blandt andet familielivet.

FN's Torturkonvention indeholder i artikel 3 et forbud mod at udvise til en stat, hvor der er vægtige grunde til at antage, at den pågældende vil være i fare for at blive underkastet tortur.

FN's Flytningekonvention indeholder i artikel 32 en bestemmelse om, at en flygtning, der lovligt befinder sig på en medlemsstats område, ikke må udvises, undtagen af hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden.

Artikel 33 i flytningekonventionen indeholder et forbud mod udvisning og afvisning af en flygtning til sådanne områder, hvor vedkommendes liv eller frihed ville være truet på grund af hans race, religion, nationalitet, hans tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller hans politiske anskuelser. Bestemmelsen kan dog ikke påberåbes af en flygtning, som med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.

Efter artikel 3, stk. 1, i FN's børnekonvention skal barnets tarv komme i første række i alle foranstaltninger vedrørende børn, hvad enten disse udøves af offentlige eller private institutioner for socialt velfærd,

domstole, forvaltningsmyndigheder eller lovgivende organer.

Efter artikel 9, stk. 3, i FN's børnekonvention, skal deltagerstaterne respektere retten for et barn, der er adskilt fra den ene eller begge forældre, til at opretholde regelmæssig personlig forbindelse og direkte kontakt med begge forældre, undtagen hvis dette strider mod barnets tarv. Ved adskillelse som følge af blandt andet udvisning påhviler der deltagerstaten en række forpligtelser med henblik på at give oplysninger om det fraværende familiemedlems opholdssted, jf. artikel 9, stk. 4.

Der foreligger ikke så omfattende og præcise fortolkningsbidrag som ved EMRK, der nærmere angiver rækkevidden af de nævnte bestemmelser i forhold til staternes mulighed for at udvise udlændinge.

2.1.5.3. EU-reglerne

EU-reglerne om arbejdskraftens frie bevægelighed m.v. sætter grænser for medlemsstaternes adgang til at udvise EU-borgere. Dette er der taget højde for i udlændingelovens § 2, stk. 3, hvorefter reglerne om blandt andet udvisning kun finder anvendelse på udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, i det omfang det er foreneligt med disse regler.

En EU-borger kan efter EU-reglerne udvises, når hensyn til den offentlige orden eller den offentlige sikkerhed tilsiger dette. Rådets direktiv 64/221 indeholder enkelte præciseringer af, hvornår en medlemsstat kan udvise under henvisning til den offentlige orden og sikkerhed.

Efter direktivets artikel 3 bør forholdsregler vedrørende den offentlige orden eller sikkerhed udelukkende støttes på den pågældendes personlige forhold, og straffedomme alene kan ikke uden videre begrunde disse forholdsregler.

En yderligere præcisering af begrebet den offentlige orden er sket i EF-Domstolens praksis. Heraf fremgår blandt andet, at begrebet skal fortolkes snævert, og at den offentlige orden kun er truet, hvis der foreligger en aktuel og tilstrækkelig alvorlig trussel mod et grundlæggende samfundshensyn.

EU-reglerne fastsætter alene de overordnede rammer for en afgørelse om udvisning. De enkelte medlemsstater fastsætter selv, hvilke former for adfærd der skal kunne medføre udvisning.

2.1.6. Kompetence

Før 1983 blev afgørelser om udvisning på grund af kriminalitet truffet administrativt af den politimyndighed, der af justitsministeren var bemyndiget dertil.